

400 FÓLK HITTAST TIL ÆTTARSTEVNU Á GILJANESI LEYGARDAGIN

Ættarstevna fyri eftirkomarunum hjá Jacobinu, sum var úr Gomlustovu í Sørvági, og Zacharias, sum var úr húsinum Norðan fyri Garð í Sandavági verður leygardagin 15 september. Jacobina og Zacharias giftust inn Norðan fyri Garð 17. september 1865 og fingi 11 børn. Hann var tá løgtingsmaður, og nøkur ár seinni gjørdist hann eisini sýslumaður í Vágum. Ættarstevnan byrjar kl. 15, tá øll mætast við kirkjuna í Sandavági, tað verður farið ein gongutúr í bygdini, har Heini F. Petersen sigur frá. Kl. 16.30 verður møtt í Ítróttarhøllini á Giljanesi. Kl. 18.30 verður borðhald.

Heiðra rokk-pápan Chuck Berry

12. og 13. september – bæði kvøldini klokkan 20 – fara tónleikarar at heiðra Chuck Berry, 1926-2017, í Spaniustovu í Klaksvík og á Reinsarínum í Havn. Talan er um heiðurskonsert og frásøgu.

– Um tú vildi givið Rock'n'Roll eitt annað navn, kundi tú kalla tað fyri Chuck Berry, segði John Lennon.

Tað vóru fleiri fedrar at rokkinum, men ong-in so slóðbrótandi sum Chuck Berry. Hann gjørdi guittaran til stjørnu – frá at vera eitt rútmuljóðføri til at spæla aftan fyri høvdið, og hann gjørdi tær fyrstu Rock'n'Roll pallrørslurnar (Duck walk.) Hann var eisini tann fyrsti rockhvundurin, sum skrivaði bakgrunds-tekstin til ungdómin í 50'unum, og var við til at ítøkiligera tann nútímans tannáringin. Langt áðrenn Dylan komment-eraði hann samfelagið til rokkrútmur – og Lennon mátti seinni ásanna, at Berry smíðaði gáv-aðan lyrik meðan hini sungu “Baby I love you” í 50'unum.

Hann hevði alstóra ávirkan á alt, sum kom aftaná – frá The Beatles og The Rolling Stones til ein hvønn bólk, sum

kallaði seg sjálvan Rock and Roll. Hann skrivaði Sweet Little Sixteen og School Days um lívið sum tannáringur, Roll over Beethoven um hvussu Rock'n'Roll broytir søgunar gongd (Roll over Beethoven and tell Tchaikowsky the news), Rock and Roll Music sum brúkaá-vísing til vóngóðar rokk-lærlingar (It's got a back beat you can't loose it), og tjóðsangin hjá øllum vón-rikum rokkarum, Johnny B. Goode. Og hitløg sum Maybellene, Memphis Tennessee, You never can tell og No particular place to go.

Á kvøldsetuni sigur Meinhard Jensen frá um Rock'n'Roll undangongu-mannin Chuck Berry, og stjørnuløg hansara verða tulkað av vælatónleik-arunum, abba- og lang-abbasynir Berry's í and-anum: Janus Petersen, gittar, Jens Pauli Joensen, trummur, Jógvan Fróði Baldvinsson, bas, og Rani Nolsøe, gittar.

Kjartani Kristiansen til minnis

– Sagt verður at maður kemur í mans stað, men so verður ikki í hesum føri. Vit kunnu ganga víðari, men tað verður ongantið tað sama, sum tá tú førði okkum um fjøllini, skriva Bette Johansen í minningarorðum um Kjartan Kirstiansen

Undir viðum lofti gingu vit saman um alt Føroyaland. Altíð var gott at fylgja tær eftir. Altíð gavst tú okkum so nógv: tú gavst okkum titt tol, titt blíðliga og hugnaliga sinnalag, tú oysti av tíni stóru vitan um landið og lendið og ikki minst, so fingi vit nógvar skemtiligar søgur afturvíð.

Fyri at kenna ein stað, má man hava havt hann undir fótum, plagdi tú at siga, og nú kenna vit næstan hvønn dal, hvørt fjall, hvørt skarð, hvønn kamb - um enn nakað er eftir - tí land okkara er stórt, tá tað skal havast undir fótum og ikki bara skoðast úr skjóttkoyrandi bilum. Og tú hevði ein serlig-an viðføddan sans, ein inn-

bygdan GPS, sum Ingigerð plagar at siga, ið gjørdi at tú altíð fanst veg, eisini á ókendum leiðum. Tað var trygt at fylgja tær, tí tú tókst altíð skilagóðar avgerðir.

Okkara skiftandi, merki-liga, føroyska veður, kallaði tú “stuttligt veður”. Har var enn ein innbygður sans-ur aftrat, ein veðursansur, sum tú átti fram um onnur, tí hvør annar hevði kunna funnið tað einasta opið í eini tjúkkari tokudýnu, sum lá um alt Føroyar, uttan tú? Hetta minnist eg serliga frá tí vit einaferð fóru úr Dølum móti Vestmanna, tí tú valdi hetta sum plan B. Vit sólaðu okkum í brekkuni, meðan tokudýnan framvegis lá alla aðrastaðni. Og hinaferð vit

skuldu á Prestfjall og Nakk, men tám lá á Nakkinum, og tú skeyt upp, at taka Gríms-fjall fyrst, og hvat? Tá hetta var gjørt og Prestfjall gingið, var finasta veður á Nakki. Mangan drálaði tú, tá vit komu úr bussinum, prátaði og fortaldi, meðan vit onnur trippaðu, ótolin um at koma í gongd. Tá so glið kom á, tást-ani var týðuligt, at tú hevði bíðað eftir einum ávís-um veðurskáa, sum vit onnur ikki høvdu skil fyri at spáa um.

Sagt verður at maður kemur í mans stað, men so verður ikki í hesum føri. Vit kunnu ganga víðari, men tað verður ongantið tað sama, sum tá tú førði okkum um fjøllini. At hava havt hesa frí-

tíðargleði í eina fjórðingsöld saman við tær og Ingigerð hevur verið ein sannur dýr-gripur í mínum lívi. Og eg eri vís í, at eg tosi fyri øll tey, ið hava fylgt tær gjøgnum øll hesi mongu árin. Tú ríkaði okkum øll.

Hjartað er fult av takk-semi.

Takk Ingigerð, at tú lat okkum hava Kjartan teir gongudagarnar, tá tú ikki sjálv vart við okkum. Nú fór Kjartan handan sýnina, og kemur ikki aftur. Tú og tykkara sita eftir. Eg ynski at tit í støðuni, sum nú bleiv, skulu kenna tykkum styrkt av minninum um ein góðan mann, pápa og abba.

Bette

Heilsan til Vilmund Niclasen á 75 ára degnum

Hósdagin 13. september fyllir ein kendur sörvingur 75 ár

Hetta er ein sörvingur sum á mangan hátt skarar framúr. Ein, ið ongantið hevur gjørt “haltari hønu” mein. Ein, ið ongantið hevur gjørt mun á fólki. Ein, ið ongantið hevur spilt nakran út. Ein, ið ongantið hevur sett seg sjálvan høgt – ella brúkt albogarnar fyri at koma fram. Ein, ið ongantið hevur tráað eftir, at koma “hátt í hesi verð”. Ein, ið ongantið hevur luttikið í “dansinum um gullkálvin”. Ein, ið fegin gekk tvær míl og ikki bert ta einu. Ein hvørs liv er og hevur verið

merkt av nøgdsemi. Ein, ið far skoðsmálið mikla at vera sælur, tí hann er “hjarta-reinur”. Ja, soleiðis kundi eg hildið á at lýst hendan merk-ismann, sum nú rundar tey sjeýtifimm.

Vilmund fór sum smá-drongur til Danmarkar á stovn. Møguleikarnir fyri stuðli her á klettunum vóru ikki teir sum í dag.

Hann kom heimaftur sum 16 ára gamal og búsettist í heimbygdni.

Vilmund hevur altíð verið eitt arbeiðsgrev – og mong eru tey sum fingi hjálpanði hond hansara at kenna.

Serliga var tað teim gomlu og teim, ið ikki megnaðu

sjálvi, hann royndist sera hjálpsamur. Velti, slerdi gras, ruddaði og gekk ørindi. Mangan kjallara í Sørvági man hann hava ruddað! Um veturin hjálpti hann fólki at grava kava.

Har sum Vilmund hevði verið, var ikki neyðugt at koma afturum aftur. Alt arbeiðið var væl úr hondum greitt. Lønin var ikki altíð samsvarandi verkið – og tímarnar, ið nýttir vóru. Hann kravdi ongantið nakað – var takksamur fyri tað hann fekk. Tað sum gleddi hann mest var at síggja full-ført verk og tað at hava verið onkrum til hjálpar!

Innløgumaður sum fáur.

Minnist hvussu hann árla á morgni fór út á keiina at fiska og kom mangan aftur til húsa við stórum fongi, sum hann so krundi og fekk til høldar. At geva øðrum burturav var honum eyð-sýnt.

Vilmund hevur verið sera húsligur og mangan hava vit notið gott av hansara hjálps-semi, tá hann onkran seinra-partin plagdi at “ansa eftir húsinum”. Alt skein, tá vit komu aftur.

Tá børnini vóru smá, plagdi hann at spæla við tey og tað dámdi teim sera væl. Hann var góður við børnini.

Honum hevur altíð dáma væl at sungið og havt eina

sera góða rødd. Minnist hvussu vit mangan plagdu at standa uttan fyri sovi-kamarshurðina hjá honum og lurta, meðan hann sang ein fyri og annan eftir.

Sera gott minni, sum eis-ini er komið til sjóndar í hesum, at tá hann einaferð hevði møtt einum persóni og fingið navn hansara at vita, so mintist hann – sjálvt um mong ár gingu, til hann møtti hesum persóni aftur. Her kundi ein skemtilig hending verið nevnd: Sörvingur, sum ikki hevði sæð Vilmund í eini 10 ár, fór brosandi móti hon-um og sigur “Góðan dagin, Vilmund – nú er langt síðani vit báðir sóust – hvussu hev-

ur tú tað?” Uttan at svara spurninginum hyggur Vil-mund upp á hann og sigur stutt og greitt: “Tú, nær ætlar tú at bera mær sleggina aft-ur, sum tú lánti frá mær fyri meir enn 10 árum síðani?”

Røkin sum fáur. Kjallar-in altíð rudduligur og øll am-boðini, hann nýtti, vóru har tey áttu at vera.

Vilmund hevur einastand-ani eginleikar at síggja tað skemtiliga við og í tilveruni. Hann er sjálvvirkur og er heldur ikki smæðin fyri at fáa skemt burturúr øðrum – upp á ein sera “fittan” og hugnaligan hátt. Hann setur fólk í samband við sangir og uttan alment at avdúkað